

maatte blive indsendt til den, og ombytte den med Guldmynt. Herved vil bevirkes, at overflødig Skillemynt kun vanskeligt vil kunne udgives, at den, om dette desuagtet sker, hurtigt vil vende tilbage til Statskasserne og, imellem disse, særligt til den Stats Kasse, som har ladet den overflødig Skillemynt udpræge. Om nogen af Regeringerne hertil skulde ville føie den Bestemmelse, at ethvert Beløb af Skatter skal kunne betales i Skillemynt, vil Intet herfor være til Hindre; der behøver imidlertid ikke at træffes nogen Overenskomst herom, naar der kun i ethvert af Rigerne er offentlige Kasser, hvor Enhver kan erholde Skillemynten vederlet.

I de samme Artikler vil der findes Bestemmelser, sigtende til at vedligeholde Myntens Værdi som Byttemiddel. Hovedmidlet hertil ligger i en streng Gjennemførelse af den Sætning, at Staten vel ikke godtgjør de Tab, som Mynten lider ved voldsom eller ulovlig Bestadigelse, lige saa lidt som den er juridisk forpligtet til at erstatte estergjorte eller forfalskede Mynter, men at den derimod erstatter alt det Tab, som Mynten lider ved Slid. Denne Grundsætning, som det formentlig ikke vil falde de nordiske Rigers Finansbestyrkere vanskeligt at vedkjende sig, følges endnu ikke overalt, men i de Lande, hvor dette ikke sker, forringes ogsaa Mynten, og Byttemidlets maadelige Tilstand volder ofte Besvær. Gjennemførelsen maa imidlertid være noget forskjellig for Hovedmyntens og for Skillemyntens Bedkommende. For Hovedmynten maa der sættes en Passervægt, under hvilken Ingen er forpligtet til at modtage den, og Statskassen altsaa ikke kan udgive den, og denne tro vi ikke at burde foreslaa mindre strengt bestemt, end skeet er i den nye tydske Myntlov, hvor den er fastsat til $\frac{1}{2}$ pCt. af Myntstykkets normale Vægt. Men fra den Regel, at Ingen er forpligtet til at modtage en Guldmynt, som holder mindre end Passervægten, bør der gjøres en Undtagelse med Hensyn til Statskassen, som bør være pligtig at modtage enhver Hovedmynt, hvis Præg endnu er kjendeligt, og som ikke har lidt nogen voldsom eller ulovlig Bestadigelse, hvormeget den end har tabt ved Slid. Vi have vel været i Tvivl, om der ikke herfor burde sættes en Grændse, og om man ikke, ved at gøre Befolkningen altsfor tryk, for meget vil svække den Altpaaagivenhed for Myntens Tilstand, som det i flere Henseender er ønskeligt, at den vedligeholder; men vi have dog fundet overveiende Betænkeligheder ved at foreslaa en Bestemmelse, som kun vilde faae praktisk Betydning ved at tilskynde Enhver til stadig at veie alle de Guldmynter, som han modtager, og som vilde kaste hele Tabet ved den undervægtige Mynt paa dens sidste Stier.

For Skillemyntens Bedkommende anse vi det ikke for hensigtsmæssigt at fastsætte nogen Passervægt. Saavidt den ikke har lidt nogen ulovlig eller voldsom Bestadigelse, bør den kunne cirkulere mellem Mand og Mand, saalænge dens Præg er tydeligt, og Statskassen bør modtage den, selv om Præget er blevet utydeligt, naar man kun endnu kan se paa Mynten, for hvilket Riges Regning den er præget, og hvilket Rige det altsaa paahviler at bære det med dens Indsmeltning forbundne Tab. Der bør der være en Grændse for det Tab, Mynten kan have lidt, for den er bleven saa undervægtig, at den ikke mere kan udgives af Statskasserne, og dette have vi, under tilbørligt Hensyn til Vanskelighederne ved en nøjagtig Justering af de mindre Sølvmynter, foreslaaet fastsat til 4 pCt. af Myntstykkets normale Vægt.

De Mynter, som i Henhold til disse Bestemmelser ikke atter kunne udgives af Statskasserne, maa da af den Stat, som har modtaget dem, tilstilles den Stat, som har præget dem; denne erstatter dem med gangbar Mynt og vil derefter være pligtig at indsmelte dem. Herved antage vi, at et godt og vægtigt Byttemiddel i alle tre Riger vil blive vedligeholdt, og Omkostningerne herved ville komme til at paahvile de tre Statskasser, som jo ogsaa have oppebaaret den ved Udmyntningen vundne Indtægt, og til at paahvile dem omtrent i det Forhold, hvort de have myntet, hvilket vil være, om ikke det absolut reffærdigste, saa dog det i praktisk Henseende bedste og maasse alene gennemførlige Fordelingsforhold.

For at Befolkningens Krav paa en tilstrækkelig Mængde af Byttemidler altid, saa-